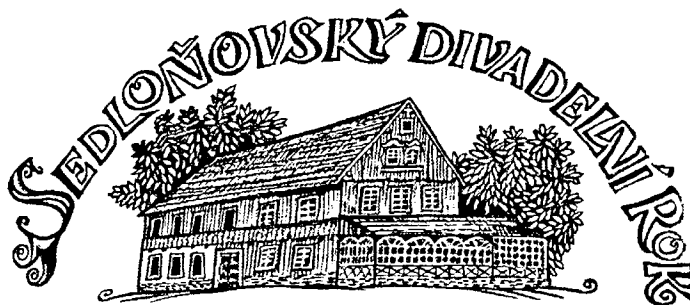

tj. řádných a přispívajících (tj. mimořádných), má-li knihovnu a zabývá-li se všeobecnými snahami vzdělávacími. Druhým dokumentem je takovýto výkaz datovaný 23. 1. 1915 a vykazující za rok 1914 20 členů a spolkovou knihovnu. Výkaz vypracoval předseda spolku Johann Vogel (zároveň starosta obce) a orazítkoval již dříve zmíněným razítkem.

Můžeme si snadno představit, že první světová válka činnost spolku přerušila a podívejme se, co se o počátcích divadla ještě můžeme dozvědět jinde. Farní kronika i školní pamětnice hovoří o školním divadle v souvislosti se slavností k 25. výročí sňatku Jejich císařských veličenstev 24. 4. 1879. Šlo o hru pojednávající o císaři pánu „**Vládnutí v důvěře**“ o dvou dějstvích za působení řídícího učitele Karla Kafuřka. Pan farář Jan Ot se zmiňuje k témuž datu o svém a páně knížecího revírníka Františka Řevnáče návrhu na zahájení sbírky na pořízení věžních hodin, přičemž se sbírka měla navyšovat ze zisku z her pořádaných při večerních zábavách v Scholzově hostinci, což tak trochu napovídá, že už tenkrát se něco hrálo. O školním divadle se píše též při příležitosti žakovské slavnosti 18. 8. 1889. Mimo jiný program byla uvedena divadelní hra „**Medvědův školní den**“, kterou přiměřeně sehrály děti a rozveselily přítomné. Plakáty říkají, že z většiny představení byl výtěžek určen na dobročinné účely či k dobročinným účelům na chudé školní děti, což potvrzuje školní pamětnice – kde je mezi dary k vánoční nadílce chudým školním dětem uvedeno 12 zl. od ochotnického divadla. Jiný plakát z 1. 11. 1901 oznamuje, že čistý výnos bude použit k pokrytí zbytku výdajů na pořízení nových kostelních varhan. Farní kronika uvádí, že v roce 1905 přispělo divadlo 50 korunami (celá částka byla 224 K) na opravu lavic v kostele.

Divadlo se odehrávalo (tak jako dnes) v hospodě. Tuto dříve označovanou jako Scholzovu, koupil Johann Vogel, hospodský a řezník a přestavěl ji. Při přestavbě vznikl patrně i sál s jevištěm tak, jak ho známe. O sále píše i Alois Beer r. 1889 jako o dvoraně v 1. patře nebo jako o plesárně. Přenocoval v něm v čisté posteli, jakož i jiní nocležníci, neboť jak je zřejmé, sál byl víceúčelový. Hospoda na plakátech je označována jako Vogelova nebo jako hospoda „U zlaté koruny“. Divadelní sál pana Vogela nám slouží dosud.

KAPITOLA TŘETÍ

– výročí Hans Sachs a my.

Záměr oslavit výročí a vyhlásit Sedloňovský divadelní rok nutil ochotníky najít kus, který by zaručoval důstojné oslavy. Zároveň uvažovali o dalších divadelních akcích doplňujících oslavy. První z nich se uskutečnila už 7. 3. Hru mladé francouzské autorky Jasminy Reza „**Obraz**“ – konverzační komedii o hodnotě lidských

vztahů hráli Ochotníci Koleje Arnošta z Pardubic (OKAP) P. Havlíček, M. Patočka a V. Pelíšek v režii Sary M. Zachloderové. Sedloňovští diváci přišli v dobrém počtu asi 70 lidí. Hra byla náročná na text, ale akteři zvládli role výtečně a jejich zaujetí bylo nepředstírané. Museli jsme také ocenit, že vážili cestu z Prahy, aby svým vystoupením přispěli našim oslavám.

Zatím, co se v Sedloňově vybíralo, Deštěňáci zvolili hru Františka Ringo Čecha **Dívčí válka**. Mluvílo se o ní už dlouho, ale Sedloňovákům se do ní nechtělo, a tak začali deštěňští nacvičovat sami. S výsledkem svého snažení přijeli do Sedloňova přispět k oslavám 18. dubna (vlastní premiéru měli 4. 4.). Představení se vydařilo a v Sedloňově se líbilo. Režie se ujala Václava Domšová a držela se přísně předlohy. Herci – kterých se najednou našlo v Deštném dostatek – byli pečlivě vybráni a jednotlivé role jim dokonale seděly. Věnovali velikou péči kostýmům, (které pro ně skvěle ušila paní Lörinczová), rekvizitám a scéně, kterou zbrusu nově a zdařile namaloval Martin Otradovský. Zdařilé představení bylo pro nás výzvou, abychom se nenechali zahanbit. Volba padla na staletími prověřeného autora Hanse Sachse. Jeho frašky sehráli Sedloňováci už před 25 lety s úspěchem a rozhodli se provést je v novém. Hříčky přivádějící diváka do starobylého Norimberka v 1. polovině 16. století. Svobodné obchodní město, město řemesel, dosáhlo největšího kulturního a obchodního rozkvětu na rozhraní středověku a novověku. Slavíval se tu rušný a barvitý masopust ne nepodobným italským karnevalům. Řemeslo zde bylo svobodným povoláním, volnost napomáhala tvůrčí invenci a řemeslo se měnilo v umění. S Norimberkem jsou spjata jména vrcholného německého renesančního umění, jako byl Peter

Vischer, kovolitec a sochař nebo Albrecht Dürer, malíř a grafik, který se zde usazuje právě v roce narození Hanse Sachse, ševce, básníka a dramatika. Jeho masopustní šprýmy a frašky v době slavností hrávaly skupiny řemeslníků a studentů na volném prostranství, biblická a historická dramata byla předváděna v kostelích, zejména v chrámu sv. Markéty. Hans Sachs byl jedním z nejproslulejších a neplodnějších norimberských autorů. Jeho bibliografie obsahuje 6000 děl a dílek – z toho 200 divadelních her. Dožil se požehnaných 82 let a historie k němu byla natolik spravedlivá, že se stal i literární postavou. Oslavil ho sám Johann Wolfgang Goethe a vystupuje ve Wagnerově opeře *Mistři pěvci norimberští*. Některé jeho kusy nezestály, šířily se jako zlidovělé pohádky a povídky v lidovém vyprávění a některé, jak naši ochotníci dokládají se hrají dodnes.

Režie se ujali hned tři režiséři Jarmila Škodová, Josef Ježek a Bohumír Joo, i když postupně převládly režijní zásahy Josefa Ježka. Pro představení bylo vybráno pět kousků v následujícím obsazení: **Žhavé železko**: Arpád Lörincz jako manžel (a jako host našeho spolku, neustále se omlouvající za pozdní

